

Sygn. akt II KK 63/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

Protokolant Elżbieta Wawer

w sprawie **M. M.** skazanego za czyn z art. 278 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 lipca 2020 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku nakazowego

Sądu Rejonowego w W.

z dnia 10 sierpnia 2018 r., sygn. akt III K (...)

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i przekazuje sprawę
Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 10 sierpnia 2018 r., sygn. akt III K (...), Sąd Rejonowy w W. , po rozpoznaniu sprawy M. M. oskarżonego o to, że w dniu 24 kwietnia 2018 r. na terenie sklepu B. przy ul. K. w W. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej w postaci 54 sztuk czekolad marki L o wartości 24,99 zł za sztukę, czym spowodował straty o łącznej wartości 1349,46 zł na szkodę J. S.A. z/s w K. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k., uznał oskarżonego za

winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 37a k.k. skazał go i „wymierzył mu karę dwustu siedemdziesięciu stawek dziennych grzywny w kwocie po dziesięć złotych”. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 24 kwietnia 2018 r. godz. 18:00 do dnia 25 kwietnia 2018 r. godz. 13:40, przyjmując ten okres za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny. Wyrok nakazowy zawierał również rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu.

Wskazany wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron.

Od wyroku nakazowego - zaskarżając go w całości – kasację, na korzyść skazanego, wywiódł Prokurator Generalny. Wyrokowi zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 502 § 1 k.p.k., polegające na orzeczeniu wobec M. M. - po przeprowadzeniu postępowania nakazowego w trybie art. 500 § 1 i 3 k.p.k. i uznaniu go wyrokiem nakazowym za winnego popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. - za wymienione przestępstwo na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. kary grzywny w wysokości 270 stawek dziennych w kwocie po 10 złotych, podczas gdy zgodnie z treścią przepisu art. 502 § 1 k.p.k. wyrokiem nakazowym można orzec karę grzywny w maksymalnej wysokości do 200 stawek dziennych albo do 200.000 złotych.

W uzasadnieniu nadzwyczajnego środka zaskarżenia autor kasacji podniósł nadto, że mimo tego, iż do aktu oskarżenia dołączono wniosek o wydanie wyroku w trybie art. 335 § 2 k.p.k., sąd nie wydał postanowienia w trybie art. 343 § 7 k.p.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania. Uzasadniając wniosek kasacyjny skarżący wskazał, że takie rozstrzygnięcie umożliwi sądowi I instancji „ewentualne procedowanie w trybie art. 343 k.p.k., bądź - jeżeli ponownie zadecyduje o zastosowaniu trybu nakazowego - stosowanie obowiązujących w tej mierze przepisów w sposób prawidłowy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna.

Wydając zaskarżone orzeczenie Sąd Rejonowy w W. bez wątpienia dopuścił się opisanej w zarzucie kasacyjnym rażącej obrazy przepisu art. 502 § 1 k.p.k., która miała istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.). Z treści powyższej regulacji w sposób jednoznaczny wynika, że wysokość wymierzonej wyrokiem nakazowym kary grzywny nie może przekroczyć 200 stawek dziennych albo kwoty 200 000 zł. Zaskarżonym wyrokiem nakazowym orzeczono zaś karę grzywny w wymiarze 270 stawek dziennych.

Skarżący ma również rację wskazując, że w przedmiotowej sprawie doszło nadto do obrazy przepisu art. 343 § 7 k.p.k., a to z uwagi na fakt, że wydanie wyroku nakazowego nie zostało poprzedzone przeprowadzeniem posiedzenia w trybie art. 343 k.p.k. i wydaniem postanowienia o nieuwzględnieniu wniosku złożonego na podstawie art. 335 § 2 k.p.k. i skierowaniu sprawy do rozpoznania na posiedzeniu w trybie nakazowym. Do aktu oskarżenia wniesionego w przedmiotowej sprawie dołączony był bowiem tego rodzaju wniosek, a ta okoliczność obligowała prezesa sądu (przewodniczącego wydziału, upoważnionego sędziego) do skierowania sprawy na posiedzenie, o którym mowa w art. 343 k.p.k., a sąd do zbadania zasadności wspomnianego wniosku właśnie na tym forum (art. 339 § 1 pkt 3 k.p.k.).

Prokurator Generalny nie ma natomiast racji wskazując, że nieprawidłowym było niesporządzenie protokołu z posiedzenia, na którym został wydany wyrok nakazowy, gdyż „w przypadku wydania wyroku nakazowego zawsze zachodzi konieczność sporządzenia protokołu z posiedzenia”. Ten pogląd był uzasadniony na gruncie art. 418a k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 kwietnia 2016 r. Po zmianach wprowadzonych do treści tego przepisu nowelą z dnia 11 marca 2016 (Dz. U. z 2016 r., poz. 437), stracił jednak aktualność. W świetle obecnego brzmienia art. 418a k.p.k. (odczytywanego łącznie z treścią art. 143 § 1 pkt 10 oraz § 2 k.p.k.), który wyraźnie wymienia notatkę urzędową jako formę utrwalenia przebiegu posiedzenia wyrokowego, toczącego się z wyłączeniem jawności, nie budzi wątpliwości, że przebieg posiedzenia, na którym sąd wydaje wyrok nakazowy, może być utrwalony właśnie w takiej formie.

Niepodzielenie stanowiska autora kasacji co do ostatnio opisanej kwestii, z uwagi na oczywistą słuszność zasadniczego zarzutu kasacyjnego oraz konkluzji

nadzwyczajnego środka zaskarżenia, nie stanowiło jednak przeszkody do zastosowania trybu z art. 535 § 5 k.p.k. i uchylenia zaskarżonego wyroku nakazowego w całości i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

W postępowaniu ponownym sąd pierwszej instancji, pamiętając o wiążącym go zakazie reformationis in peius, kolejny raz przeprowadzi postępowanie, pamiętając w szczególności o ciężącym na nim obowiązku ustosunkowania się do załączonego do aktu oskarżenia wniosku złożonego w trybie art. 335 § 2 k.p.k., co wymagać będzie wyznaczenia i przeprowadzenia posiedzenia w tym przedmiocie.

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.